

прѣставаха да се разговарятъ. Бждащи планове крояха. Проектираха какъ по-славно да измреме. Пушкитъ имъ, отъ наклоненитѣ вече слънчеви лъчи, отражаваха нѣщо като вълни на суша. Пѣсенъта *«Живѣе той, живѣе, тамъ на баѣкана»* .... цѣпѣше въздуха. Това бѣше прѣлестъ. До като вниманието ни се губѣше тамъ, изведнажъ съзрѣхъ Иваница Данчевъ да прѣпуска коня си къмъ изтокъ по полето, като се отдѣли на 100—200 крачки отъ четата. Това внезапно обърна вниманието ми къмъ тая страна, на разстояние 4—5 к. м. на която съгледахъ турчинъ на конь, къмъ когото се стрѣмѣше Иваница. Турчина, като прѣпускаше, извади оръжието си и изгърмѣ къмъ дружината въ отговоръ на което Иваница му изпрати единъ револверенъ гърмежъ, слѣдъ като влѣзе въ редоветѣ на четата, а турчина, разигра коня и продължи пѣтя си.

Какво значеше това? Тука така напраздно ли бѣха тия гърмежи? — Не! Първия значеше: »Ще ви прислѣдваме и биемъ, а вторий-готови сме да измремъ. Азъ поне, самъ за себе си, такова значение имъ отдадохъ, като въ минутата се погледнахъ съ гордостъ. Азъ виждахъ прѣдъ себе отечеството си зинало подобно на яма, готова да ни смръкне и погълне. Може да се каже, ний бѣхме вече на половина потънали, въ нея. Ами отечеството ни, нашитѣ братя, сестри, майки и бащи? Не срѣщнахме старци въ вѣнци, моми съ китки, нито пѣкъ юнаци съ пушки на рамо и ножове въ рѣцѣ. Това значеше, че всичко спи, спи, заспало е още, а това бѣше скръбна картина. Какво сме ний? Какво значимъ прѣдъ една отоманска държава? — Значи да изкажемъ народния гнѣвъ, да извикаме »долу тиранина, долу султана,« пѣкъ слѣдъ това да загинемъ. Това моментално прѣмина прѣзъ ума ми. Обърнахъ се къмъ другаритѣ си и имъ казахъ, че намъ прѣдстои за идация день работа свещена, работа много сериозна и, че не трѣбва нито да си помислюваме за поддръжка. Зеръ ако братята